No. 67. 1842.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 6 Junij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Brieven franco.

's Rijks Werf te Vlissingen.

> Die arbeid verschaft verspreid geluk en tevredenheid; die de hoogere belangen der menschheid bevorderlijk wil zijn, bescherme den daglooner.
>
> BENJAMIN CONSTANT.

Deze woorden kwamen ons voor den geest, toen wij het afdanken van een twaalftal arbeiders van 's Rijks Werf alhier vernamen; de herinnering aan dezelve bragt ons in eene treurige stemming, toen wij de zekerheid ontvingen, dat door deze op zich zelve geringe, maar voor de maatschappij betrekkelijk zeer belangrijke afdanking, genoegzaam veertig menschen geluk en tevredenheid werden ontnomen, door de hoofden der huisgezinnen buiten arbeid te stellen. Dikwerf kwetst het ons gevoel, wanneer wij in het *Handelsblad* artikelen lezen, met de blijkbare strekking gesteld, om deze, in dit tijdsgewrigt voor de arbeidende klasse zoo noodlottige maatregel te verdedigen, welke artikelen als een der hoofd-argumenten aanvoeren: » dat het Departement » van Marine het voorbeeld van particulieren volgt, » door, bij VERMINDERING VAN WERK ook het WERKVOLK » te VERMINDEREN." Bij deze niet zeer philantropische stelling, ziet men echter de gewigtige waarheden over het hoofd, dat een particuliere baas, zijne arbeiders uit *eigen fondsen* betaald, en bij VERMINDERING VAN WERK die DIENAREN afdankt welke hem het *meeste* kosten en die inderdaad het *minste werk* verrigten; dat den arbeider geen stuk brood in den mond steekt, bijna geen enkel artikel van eerste levensbehoefte met zijne vrouw en kinderen gebruikt, waarvan hij de schatting aan het Rijk niet betaald; dat de daglooner, bij de vermindering van welvaart en de vermeerdering van het (historique) *malaise*, toch ook zijn bosje hout op den kolossalen haard werpt, waaraan zich zoovele gelukkigen koesteren en verwarmen, en wij erkennen dus, niet te begrijpen, waarom de *meest ondersteuning behoevenden de eerste* moeten zijn die men de ondersteuning onttrekt; waarom men een maatregel van bezuiniging het eerst op zeer gering bezoldigde arbeiders doet drukken, aan wier welvaart, arbeidzaamheid en zedelijk gevoel, de gewigtigste belangen der maatschappij innig zijn verknocht. Het zou, volgens sommigen, wanneer wij ons niet vergissen, toe te schrijven zijn, aan een *te kort* op het artikel *daggelden der werklieden*, en de administratieve vorm gedoogt niet, dat dit *te kort* uit een ander onderdeel wordt gedekt, en om dit *te kort* nu te vermijden, dankt men arbeiders af, die van alle middelen van bestaan met hunne huisgezinnen verstoken, weldra een *te kort* bij de armbesturen zullen veroorzaken, welke bij de, door deze afdanking, aanzienlijk toegenomen behoeften, hunne gewone middelen, reeds zoo zwaar belast, welligt ontoereikend zullen vinden.

In een land, waar men zich te regt op weldadigheid beroemt, waar zoovele bewijzen van belangstelling in het lot der arbeidende klasse tot den vreemdeling spreken, mag men met grond verwachten, dat een maatregel van bezuiniging, die in hare gevolgen voor de maatschappij hoogst nadeelig is en de ellende vermeerderd, erkend zal worden geene bezuiniging te zijn; dat het Hooge Bestuur nooit eene besparing zal verlangen, die door armoede, en de zedelijke misstappen die er het gevolg van zijn, moet worden verkregen.

Dat de ongelukkigen dus hopen! De Koning is goedaardig, en den edelen man, welke thans aan het hoofd van het Departement van Marine staat, te zeer doordrongen van eerbied voor billijkheid, van gevoel voor den nood zijner verarmde natuurgenooten, dan dat ook een maatregel niet zou worden gewijzigd.

INGEZONDEN STUKKEN.

BOEKBESCHOUWING.

DE STAATSDIENST, *uit een regtskundig oogpunt beschouwd, met een aanhangsel betreffende de Pensioenen van burgerlyke Ambtenaren in Nederland.* (Naar het Hoogduitsch.) *'s Gravenhage, ter boekdrukkery van* J. ROERING, 1842.

(Vervolg van onze vorige.)

Maar zulk eene belooning door de souvereine magt, of die met hare uitoefening voor dit gedeelte belast is, toegekend, is dan geen *verkregen regt* aan de zijde des staatsdienaars. Behoeft de staat zijne diensten niet meer, en is de staat welvarend, de souverein zal uit erkentelijkheid nog mild *kunnen* zijn. Is het omgekeerde het geval, de souverein zal, in het belang van allen, karig zijn; hij zal des noods de genotene belooning doen ophouden, wanneer de diensten ophouden. De staatsdienaar heeft jegens het vaderland niet meer dan zijnen pligt vervuld; en het vaderland zou dankbaar zijn, wanneer het konde, zonder de belangen van allen te schaden.

Belooning voor gedane diensten blijft dus afhankelijk van den toestand en de middelen des vaderlands; die diensten geven daarop GEEN *verkregen regt.*

Hoe hemelsbreed verschilt dit ons beginsel van dat des schrijvers! welke stelt:

de staat is aan eenen eenmaal in dienst genomen staatsdienaar *voortdurend* eene toereikende belooning verschuldigd, hetzij deze tot diensten geroepen worde al dan niet;

de staatsdienaar kan niet tegen zijnen wil ontslagen worden, zonder regterlijk bevel;

de staatsdienaar echter kan van zijne zijde *het contract verbreken*, (zie bladz. 11) wanneer hij afziet van zijne verkregene regten; ergo *zyne* diensten weigeren, wanneer *hy* dit wil, voor zoover die niet behooren tot de algemeen *verpligte* diensten, welke door iedereen kunnen verrigt worden.

Men ziet dadelijk, dat hier het regt van het individu gesteld wordt boven het regt van den souverein, boven het regt van allen; en dit zou in elke geregelde maatschappij eene ongerijmdheid zijn.

Wie de opoffering van het leven, van de bezittingen kan vorderen, waar de nood dwingt en het belang des vaderlands spreekt, zal niet bevoegd zijn, eene belooning te doen ophouden of verminderen, waar datzelfde belang zulks noodzakelijk maakt? — Men ziet het, deze stelling kan niet doorgaan.

Dat dáár waar nood, waar behoefte bestaat, men niet van *eenigen* alle opofferingen vorderen mag en *de overigen* vrijlaten, is eene waarheid, die wij volkomen toestemmen.

Hier moet echter onderscheiden worden, hetgeen waartoe de staat, volgens de bestaande wetten, *gehouden* of *niet gehouden* was.

Zoolang de middelen van den staat ruimte lieten, om mild te zijn in het beloonen van bewezene diensten, was die mildheid, zelfs nog in het algemeen belang, als billijk en nuttig te beschouwen. Die mildheid stelde nogtans geen voortdurend, onschendbaar verkregen *regt* dáár: ook *zonder* belooning had de staat door een ieder, daartoe geroepen, naar zijne krachten en bekwaamheden moeten gediend worden, wanneer de middelen om te beloonen ontbroken hadden. Geene wet verbiedt der souvereine magt daarom, om wanneer de ruimte van middelen heeft opgehouden; wanneer men onbillijk jegens allen zou gaan handelen, door nog voortdurend mild te zijn, tot meerdere spaarzaamheid terug te keeren.

Had men, bij het aannemen en verrigten van staatsdiensten, bepaaldelijk en voortdurend op dezelfde mildheid gerekend en *dáárom* gediend, men zou dan geheel verkeerd hebben gedaan met uit het oog te verliezen, dat wat heden het belang van den staat gedoogt, wat dezelve heden vermag, niet altijd zeker bij voortduring zal kunnen of mogen plaats grijpen.

De hoop, door den staat gegeven, dat alles blijven zal, zoo als het is, kon niet verder gaan dan de waarschijnlijkheid.

Zelfs al bestonden er *wetten*, welke de belooningen voor elk bijzonder geval regelden, dan nog wist iedereen, dat ook *de wetten* voor verandering vatbaar zijn, wanneer het algemeene belang dit vordert, en ook dáárop had men dus *kunnen* en *moeten* rekenen.

En dat men eene bijzondere vorming en opleiding heeft gehad; dat men eene staatsdienst op zich nemende, daardoor van eenen anderen werkkring werd terug gehouden, kan dit een of ander een *regt* daarstellen, waarop de wetgever geene inbreuk zou mogen maken?

De vorming en opleiding verschafte men zich *vrywillig*; niemand werd tot zoo iets gedrongen; het eigenbelang noopte om de kans *te wagen*, van langs *dien* weg fortuin te maken.

En dat men geenen anderen werkkring kon kiezen; behalve dat het cumuleren van onderscheidene betrekkingen bij vele staatsdienaren het tegendeel aantoont, moet men ook opmerken, dat de kennis, de ondervinding, welke men in de dienst van den staat opdoet, alles behalven schadelijk kunnen wezen om iemand, die later buiten staatsdienst komen mogt, voor eene andere betrekking geschikt te doen zijn. Overigens staan de ambtenaren ten deze slechts gelijk met alle andere staatsburgers, die zich eenen bepaalden stand gekozen hebben, welke niet zelden, ook ten gevolge van maatregelen van het staatsbestuur, of van politieke gebeurtenissen, ophoud een geschikt middel van bestaan op te leveren, wanneer men mede van stand moet verwisselen of aan gebrek bloot staat.

Zal dan *hier* de regering tusschen beiden treden, om dit een of ander voor te komen?

Voorzeker niet.

Wat het belang van den staat betreft, om door goede bezoldiging en het verleenen van toereikende pensioenen het steeds voorhanden zijn van een voldoend getal geschikte staatsdienaren te verzekeren. Dit kon doorgaan in eenen tijd, wanneer er geen voorraad van geschikte personen voor staatsambten bestond; doch niet *dan*, wanneer voor ieder openvallenden post een aantal candidaten voorhanden is; in eenen tijd van posten-manie, waarin schier *ieder* om eenen post of een ambtje loopt. In *zulk* eenen tijd zou het belang van den staat veeleer kunnen vorderen, de voordeelen der ambten te beperken en daardoor velen, die anders tot *geen* bestaan komen, te nopen zich tot iets anders te vormen dan tot staatsdienaar of ambtenaar.

Dat men niet kan opleggen voor den ouden dag of voor vrouw en kinderen, uithoofde der matigheid van de belooningen, — zal veel afhangen van de wijze waarop men leeft en in hoever men *de tering naar de nering zet.*

Doet men dit laatste, dan zal men in de meeste gevallen nog wel iets kunnen overgâren of afzonderen voor eene weduwen- of weezenbeurs: want de gerustheid van jaar in jaar uit *vaste* verdiensten te hebben, — gerustheid, welke de man van nijverheid ten eenemale ontbreekt, — moet juist eenen zekeren, vasten regel aan de hand geven, op welken voet men leven kan en mag.

Overigens kan men aan hetgeen het staatsbelang mogt vorderen — toegegeven, dat de schrijver gelijk had, — nog geene dadelijke *regten* ontleenen voor de endeeligen. De beoordeeling en beslissing, wat *dit* belang vordert, staat niet aan de individu's, maar aan de souvereine magt, welke dat belang moet kennen en overzien.

Wij trekken hier nu kortelijk onze stellingen bijeen:

Eene splitsing van staatsdiensten, die verpligtend en *niet* verpligtend zijn, die beloond en *niet* beloond moeten worden, kan met geene mogelijkheid anders berusten dan op eenen hoogst willekeurigen grondslag.

Ieder, die den staat dient, moet als staatsdienaar beschouwd worden, en heeft gelijkelijk aanspraak op belooning naar evenredigheid van het gewigt zijner diensten: doch *alleen* voor zoover en in die mate, als de middelen van den staat die belooning veroorloven.

Het regt der souvereine magt, om bij daaraan bestaande behoefte, diensten naar gelang van krachten of bekwaamheid te vorderen, is onbetwistbaar. Het misbruik van dit regt kan en moet door de wetten worden voorgekomen.

De benoeming tot en de aanneming van eene betrekking als staatsdienaar, stelt dan GEEN contract daar. Die aanneemt, vervult zijne *verpligting* als staatsburger en moet het op de billijkheid en de krachten van den staat laten aankomen, in hoever zijne diensten in billijkheid *zullen* en *kunnen* worden beloond.

Door stellig en voortdurend op eene zekere belooning te rekenen, verliest de staatsdienaar de mogelijkheid der wijzigingen uit het oog, welke in den toestand der middelen van den staat kunnen voorkomen, welke middelen nogtans den maatstaf der belooningen, bij een wijs bestuur, moeten uitmaken.

De argumenten van den schrijver, dat men eene bijzondere vorming en opleiding heeft noodig gehad; dat men geenen anderen werkkring kon kiezen; dat men geene besparingen doen kon voor den ouden dag of voor vrouw en kinderen, zijn in geenen deele afdoende, om er een *regt* op eene bepaalde belooning, wanneer men eenmaal staatsdienaar of ambtenaar geworden is, op te kunnen gronden.

Past men dit nu toe op de pensioenen, welke mede eene belooning zijn voor gedane diensten, dan komt men hieromtrent tot de conclusie, dat de staat geene pensioenen *regtens* verschuldigd is; doch dat, waar de algemeene middelen zulks veroorloven, het verleenen derzelve, op gronden van billijkheid en erkentelijkheid, doelmatig en wenschelijk is te achten; dat daar, waar geene of geene toereikende middelen voorhanden zijn, om ten deze mild te wezen, de staat karig mag en moet zijn en dit gelijkelijk *omtrent allen*; doch dat dezelve daarentegen wijs en voorzigtig zal handelen, door doelmatige wettelijke bepalingen, de staatsdienaren aan handelingen te binden, welke hen op hunnen ouden dag tegen gebrek kunnen beveiligen, zoo ook hunne nagelatene betrekkingen van eenig middel van bestaan te verzekeren; (1) dat waar nood en behoefte gebieden later minder van staatswege te doen, dan men vroeger deed, hiertoe bij de souvereine magt volle vrijheid bestaat, als welke bij [illegible]geven van belooningen voor staatsdiensten met de beschikbare middelen moet te rade gaan. *(Het vervolg hierna.)*

(1) Het verpligtend maken der deelneming in solide weduwen- en weezenfondsen zouden wij daarom als volkomen doelmatig beschouwen.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

HAMBURG, den 28. Mei. De groothertog *van Mecklenburg-Schwerin* heeft Dingsdag ons bezocht en het verbrande gedeelte der stad met veel belangstelling opgenomen, waarna hij de stad weder heeft verlaten.

— Z. M. de Koning van Pruissen heeft eene somme gelds gezonden, om daarvan aan elk eigenaar, wiens huis is afgebrand, 60 Louis d'or te schenken.

— Te Tubingen heeft het gezelschap der hippophagen of paardeneters den 23sten weder eenen maaltijd gehouden, waarbij paardenvleesch op alle mogelijke wijze toebereid, opgedischt en met smaak genuttigd is geworden. Men had er soep van paardenvleesch, boulli en rôti daarvan, cheval à la mode, horsesteaks, lever- en andere worsten alles van dezelfde vleeschsoort.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 30. Mei. Onlangs kwam zekere *Gerard* tegen den avond Parijs binnen door de Barrière Charenton. Met zijn houten been, zijn knevelbaard en verbrand aangezigt zou men hem gehouden hebben voor eenen invalide van het Afrikaansche leger, doch voor het geoefend oog der waakzame ambtenaren was er iets in zijn voorkomen en houding dat dit vermoeden wedersprak; en, buitendien, zijn houten been was veel dikker dan die gewoonlijk zijn. Hij werd dus aangehouden en, o wonder! zoodra hij van het houten been ontslagen was liep hij op zijne beide gewone beenen vlug weg, doch werd achtervolgd en ingehaald. De andere ambtenaren hadden intusschen vijf kannen wijngeest in het houten been gevonden.

BELGIE.

BRUSSEL, den 1. Junij. Volgens het blad *le Fanal*, heeft men aanstaande Dondordag, vooral voor het hof alhier, een zeer zonderling proces te wachten. Dan zal er namelijk in appel behandeld worden de zaak van den magnetiseur *Montius*, die wegens het uitoefenen van zijne kunst in eene boete van 25 franken veroordeeld is, en, zoo men verzekert, voornemens is, als eene proeve van zijne bekwaamheid in zijn vak, de leden van het hof, op derzelver regterstoelen, in slaap te magnetiseren.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 31. Mei. Z. M. de Koning is gisteren avond van Soestdijk in deze residentie teruggekeerd. Z. M. had zich van Soestdijk naar het Loo begeven om Z. M. Koning *Willem Frederik*, Graaf van *Nassau*, H. K. H. de Prinses *Albert* van Pruissen en de Gravin *van Nassau* te verwelkomen, die op het genoemde lustslot waren aangekomen, en heeft de vreugde gesmaakt, van Zijnen Doorluchtigen Vader in goeden welstand te mogen ontmoeten. Volgens een der dagbladen moet de ontmoeting zeer hartelijk geweest zijn.

AMSTERDAM, den 2. Junij. Men kan rekenen, dat de liefdegiften voor de ongelukkige Hamburgers hier ter stede, zoo door de algemeene collecte aan de huizen, als door de commissie en de directie van het *Handelsblad* ingezameld pl. min. *f* 50,000 zullen bedragen.

MIDDELBURG, den 3 Junij. Naar men verneemt heerscht te Neuzen in vrij sterken graad de kinderziekte, en men wenscht aldaar dat de noodige maatregelen tot voorkoming der verdere besmetting zullen worden in acht genomen, en de daartoe gegevene voorschriften stiptelijk zullen worden achtervolgd.

VLISSINGEN, den 4. Junij. Met genoegen nemen wij uit de *Middelburgsche Courant* van den 2 dezer de volgende bekendmaking over, van wege de Directie der Werk-Inrigting voor behoeftigen alhier, waarin dezelve dankbare melding maakt, van de ontvangst eener bijdrage van *f* 379.71 van den Heer *A. Ruysch* aldaar, zijnde de opbrengst van het door Z. Ed. ten behoeve dezer Werkinrigting uitgegeven *Drama*, getiteld: *Abrecht van Beyeren*, enz.

De grootste belooning (aldus vervolgt zij,) voor zoodanige bestemming van de vruchten van den geest, kan Z. Ed. alleenlijk bij zichzelven vinden, door het bewustzijn van het volbrengen eener edele daad, gelijk de Heer *Ruysch*, ten behoeve der lijdende menschheid, menige andere verrigtte welke zijn hart evenzeer tot eere strekt.

Met genoegen herinneren wij ons onder deze laatste, het prijzenswaardig gedrag in den jare 1830 en 1831 gehouden, door den gewonde Matrozen en Soldaten, welke in de gevechten op de Schelde en in Zeeuwsch-Vlaanderen gekwetst werden, de spoedigste hulp en verzorging te verschaffen; gelijk mede deszelfs onvermoeide pogingen, ter voorziening in de treurige omstandigheden van den jammerlijk verminkten Kanonnier *van der Bol*, wiens beide voorarmen werden afgezet, en het gewigtig aandeel hetwelk de Heer *Ruysch* had in de bemoeijingen tot oprigting van het standbeeld des onsterfelijken *de Ruyter*.

De Directie voornoemd, openbare hulde doende aan zoo vele verdiensten, wenscht, dat zoodanige pogingen meer en meer navolging vinden, en het den Heer *Ruysch* noch aan krachten noch aan opwekking moge ontbreken, opdat zijn hart immer nieuw voedsel vinde tot volbrenging van nog vele dergelijke edele verrigtingen.

MENGELINGEN.

OORDEEL VAN DEN FRANSCHEN GRAAF D'ARGOUT OVER JAVA.

Java is het middenpunt, de hoofdzetel, de wapenplaats der Nederlandsche bezittingen in den Indischen Archipel. Van die moedervolkplanting gaat alle leven en beweging uit, en is het noodig allen bijstand: een gunstige toestand, zeker, tot overheering van al de eilanden, waarvan dat rijk nog maar een gedeelte bezit. Onmogelijk zullen de inboorlingen lang wederstand kunnen bieden aan de welberaamde pogingen van een moedig en volhardend bestuur, dat in de hoofdkolonie stevig gevestigd is, en onvermoeid werkzaam om zijn gebied rondom dat middenpunt uit te breiden. Eene omstandigheid echter vertraagt deszelfs voortgang, de moeijelijkheid der gemeenschap, namelijk, wanneer de mousson ongunstig is. Wel is eene stoombootdienst tusschen Batavia en Samarang tot stand gebragt, maar de duurte der steenkolen is een groote hinderpaal voor de ontwikkeling, dier nuttige onderneming, en belet hare algemeenmaking. Indien Java, gelijk vermoed wordt, deze brandstof bevat, zou zulks de pogingen van het bestuur krachtig ondersteunen. Hoe het zij, het Nederlandsche gouvernement zal, vroeg of laat, zijne overwinningen voltooijen en bevestigen, en dan niet alleen het oppergezag maar ook het grondbezit verkregen hebben over eene oppervlakte, welke met die van Frankrijk, Spanje, Belgie en Italie te zamen gelijk staat, en, daarenboven de handen van twintig millioen dienstbaren, om deze onmetelijke landstreek vruchtbaar te doen worden.

De Nederlandsche nederzittingen en bijzonder Java, schijnen voor iets groots bestemd; want geene andere Europesche kolonie, in welk werelddeel ook gelegen, biedt zulke voordeelen tot ontginning, zulke vooruitzigten op voorspoed aan; bij eene vergelijking kan hieromtrent geen twijfel bestaan. Voor den handel is de aardrijkskundige ligging der Nederlandsche bezittingen — een oog op de kaart geworpen moet ons daarvan overtuigen — allervoordeeligst. Van het oosten naar het westen beslaan zij eene lengte van 900 uren en van het noorden tot het zuiden 400 uren breedte, en ieder schip, dat de Indische en Chinesche zeeën bevaart, moet de grenslijn der Nederlandsch-Indische bezittingen overschrijden: zij bieden dus rust- en ververschingplaatsen en vele markten tot koopen en verkoopen aan, die tijd en wijle speculateurs en handelaars zullen uitlokken. Met betrekking tot vruchtbaarheid en verscheidenheid van voortbrengselen, overtreffen zij de rijkste kolonien van den aardbol: bij het bezit der produkten van de Antilles, Bengalen en China, zijn zij tevens geschikt voor de kweeking van Europesche grondvruchten. Voeg hierbij, dat slechts een tiende deel van Java bebouwd wordt en de bevolking, door eene billijke en menschelijke behandeling in vrede levende, geene oorzaak van bekommering voor het bestuur oplevert, gelijk in slavenkolonien, ook daar, waar zij zijn vrij verklaard, zeker het geval niet is. Engelands grondgebied in Indie mogen uitgestrekter en meer bevolkt zijn, maar het is door vijandige volken omringd, en levert niets op voor zijne schatkist, terwijl de Nederlandsche bezittingen, door de zee beschermd, eene rijke bron zijn voor het moederland. Nederland voorzigtig voortgaande en niets wagende, plukt reeds de vrucht zijner wijze staatkunde, ziende de voordeelen zijner overzeesche bezittingen met den dag toenemen.* In dien weg volhardende kan het geene verwondering baren, zoo het eenmaal den rang weder inneemt die het honderd vijftig jaren lang bekleedde; terwijl Engeland, gebukt onder zijn buitenmatige schuld, aan de ongeneeselijke kwaal der armoede van een groot deel des volks en nog vele andere wonden lijdende, eenmaal deszelfs tegenwoordig overwigt zal zien afnemen, naar de wet, die de natien beheerst, en alle buitensporige welvaart weder langzamerhand doet verminderen.

Heldhaftige daad van een Israëlitisch meisje.

Wien zijn de namen van de kuische LUCRETIA of VIRGINIA onbekend? wie herinnert zich niet de heldenmoedige maagd, die om zich aan de wellustige begeerte van eenen aanvoerder der Gothen te onttrekken, voorgaf hem 't middel te vullen leeren, waardoor noch zwaard noch werptuig hem zouden kunnen dooden, en hare hoofd tot proefneming aanbood, 't welk hij afhieuw, en waardoor zij zich voor onteering behoedde?

De volgende gebeurtenis, ofschoon minder bekend, zal doen blijken, dat ook de Israeliten een voorbeeld kunnen aantoonen, dat niet minder belangrijk is dan het even vermelde. — Toen de Turken, onder aanvoering van den beruchten PIALI NIKOTIA, in 't jaar 1570, de hoofdstad van 't eiland Cyprus veroverden, de schoonste maagden als slavinnen wegsleepten, en dezen voor den harem van den Grooten Heer bestemden, trof zeker schoon Joodsch meisje ARNOLDA DE ROCCAS, ook dat gruwelijk lot, en werd met hare andere deelgenooten op een schip weggevoerd. Zij echter achtte hare onschuld, hare eer, hooger dan 't leven, en nam 't vreeselijk, maar voor haar roemvol besluit, liever te sterven dan de schande te gemoet te gaan. Zij weet zich den weg te banen tot de kruidkamer, steekt den brand in 't kruid, en ontrukt zich zelve en de overige maagden aan de haar verbeidende onteering, terwijl zij, met vriend en vijand in de lucht springende, zich stervende nog op de belagers harer eer wreekte (1) A.

(1) Breedvoeriger kan men over deze belangwekkende gebeurtenis nalezen: J. VINCENT's Histoire des Conquêtes des Turcs, Tom III. p. 267--279.

CORRESPONDENTIE.

Het artikel van Anonymus zal zoo spoedig mogelijk geplaatst worden.

— Het stuk geteekend Xa. plaatsen wij niet, ten zij de Inzender zich aan ons bekend maakt.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 4 Junij. Sedert den 2 dezer zijn [illegible] ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Commercie, J. G. Engel, Memel; Johanna Frederika, J[illegible] Schroder, Memel; St. Antonius, G. J. Nije, Dantzick; Hop[illegible] J. P. Forsland, Gothenburg, alle met Houtwaren; Andrew Wil[illegible] C. Wilson, Schotland, steenkolen; The Rainbow, J. Fife, Prin[illegible] Victoria, T. Minter, beide Londen, met stukgoederen en pa[illegible]giers; The Lucy, W. Murphy, Nieuworleans, Katoen en [illegible] Habet, C. Leth, Natekou, Houtwaren; Ludwig, J. Andr[illegible] Riga, Hennipzaad.

Van Gend gezeild:

Carolina, C. G. Hamburg, Newcastle; Anna, P. P. Jurgen[illegible] Sunderland; Theodore, N. Dofty, Liverpool; Georg, C. Mol[illegible] Avontuur, alle met ballast.

Regten voor de maand Junij.

per mud.

	Invoer.	Uitvoer.	Doorvoer.
Tarwe en gepelde Spelt	f 0.15	f 0.50	f 0.1[illegible]
Rogge	- 0.15	- 0.30	- 0.0[illegible]
Gerst en Mout	- 0.50	vrij.	- 0.0[illegible]
Boekweit	- 0.15	- 0.30	- 0.0[illegible]
Haver	- 0.75	vrij	- 0.0[illegible]

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.